

Sygn. akt V ACa 669/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jadwiga Galas
Sędziowie:	SA Tomasz Pidzik SA Aleksandra Janas (spr.)
Protokolant:	Diana Pantuchowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K., L.J., I. W., H. K. i M. R.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt XII Cgg 1/16

1. oddala apelację;
2. zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Tomasz Pidzik	SSA Jadwiga Galas	SSA Aleksandra Janas
-------------------	-------------------	----------------------

Sygn. akt V ACa 669/17

UZASADNIENIE

Powodowie A. K., L. J., I. W., H. K., M. R. i J. K. wystąpili do Sądu Okręgowego w Gliwicach z pozwem, w którym wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanej Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B. odszkodowania z tytułu kosztów rozbiórki

budynku mieszkalnego, budynku gospodarczego i ogrodzenia, które znajdowały się na ich posesji, a za zniszczenie których odpowiedzialność ponosi zakład górniczy należący do pozwanej, w kwotach odpowiednio: 11 829,60 zł, 29 573,95 zł, 29 573,95 zł, 11 829,60 zł, 29 573,95 zł oraz 29 573,95 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2015 r.

Pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości. Nie kwestionując zasady swojej odpowiedzialności podniosła, iż w sprawie kosztów rozbiórki zawarła z powodami ugodę, na podstawie której wypłaciła im umówioną kwotę 98 217 zł, a oni oświadczyli o zaspokojeniu roszczeń w całości.

Powodowie zaprzeczyli, aby między nimi a pozwaną doszło do skutecznego zawarcia ugody, a wobec dokonania zapłaty po wniesieniu pozwu cofnęli powództwo w zakresie kwoty 98 217 zł. Prawomocnym postanowieniem z dnia 18 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie obejmującym żądanie zasądzenia tej kwoty. Po dokonanych ograniczeniach powództwa powodowie wnosili ostatecznie o zasądzenie od pozwanej na rzecz:

1. A. K. kwoty 3.644,84 złotych z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 11.829,60 zł od dnia 25 kwietnia 2015 roku go 23 marca 2016 roku,

- od kwoty 3.644,84 zł od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

2.L.J. kwoty 9.112,08 złotych z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 29.573,95 zł od dnia 25 kwietnia 2015 roku do 23 marca 2016 roku,

- od kwoty 9.112,08 zł od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

3. I. W. kwoty 9.112,08 złotych z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 29.573,95 zł od dnia 25 kwietnia 2015 roku do 23 marca 2016 roku,

- od kwoty 9.112,08 zł od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

4. H. K. kwoty 3.644,84 złotych z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 11.829,60 zł od dnia 25 kwietnia 2015 roku go 23 marca 2016 roku,

- od kwoty 3.644,84 zł od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

5. M. R. kwoty 9.112,08 złotych z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 29.573,95 zł od dnia 25 kwietnia 2015 roku do 23 marca 2016 roku,

- od kwoty 9.112,08 zł od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

6. J. K. kwoty 9.112,08 złotych z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 29.573,95 zł od dnia 25 kwietnia 2015 roku do 23 marca 2016 roku,

- od kwoty 9.112,08 zł od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

Ponieważ w toku postępowania zmarła powódka A. K., postępowanie zostało zawieszona, a następnie podjęte z udziałem jej następców prawnych – L. J. i J. K., którzy w związku z sukcesją po A. K. zażądali zasądzenia dochodzonej przez nią należności na ich rzecz w częściach równych, tj. w zakresie należności głównej kwot łącznych po 10 934,50 zł.

Wyrokiem z 23 czerwca 2017r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo i zasądził od pozwanej na rzecz powodów koszty procesu w wysokości 2.275 zł, nakazał także pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczone koszty

sądowe w wysokości 7.807,64 zł. Rozstrzygając ustalił między innymi, że na skutek eksploatacji prowadzonej przez zakład (...) uszkodzeniu uległy budynek mieszkalny, budynek gospodarczy i płot na nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...). Prawo własności tej nieruchomości przysługiwało A. K. w 2/24 częściach, L.J. w 5/24 częściach, I. W. w 5/24 częściach, H. K. w 2/24 częściach, M. R. w 5/24 częściach i J. K. w 5/24 częściach. Szkada została zlikwidowana przez wypłatę stosownego odszkodowania. Podmiotem odpowiedzialnym za zobowiązania wynikające z ruchu zakładu KWK (...) jest Spółka (...) Spółka Akcyjna w B.. W dniu 14 stycznia 2015 r. powodowie otrzymali decyzję o udzieleniu pozwolenia na rozbiórkę uszkodzonych obiektów. Za konieczny do uzyskania decyzji projekt powodowie zapłacili 2 460 zł brutto. Rozbiórka została wykonana przez właścicieli systemem gospodarczym, a jedynie za nadzór nad robotami zapłacili 615 zł brutto. Pokryli też koszty wywozu odpadów w wysokości 4 500 zł brutto oraz koszty aktualizacji mapy geodezyjnej – 492 zł brutto. Pozostałe prace wykonali nakładem sił własnych. Sąd Okręgowy ustalił też, że po zakończeniu prac, pismem z dnia 25 marca 2015 r., zwrócili się do podmiotu prowadzącego zakład górniczy o pokrycie kosztów rozbiórki budynku mieszkalnego, budynku gospodarczego i płotu. W imieniu powodów działał ich pełnomocnik S. K., któremu w czerwcu 2015r. zaproponowano zawarcie ugody na kwotę 98 217 zł. Powodowie wyrazili zgodę na taką kwotę i S. K. w ich imieniu podpisał dokument ugody, w którym nie oznaczono jednak terminu zapłaty, a sam dokument nie został podpisany przez przedstawicieli Spółki. Powodowie, za pośrednictwem swojego pełnomocnika, byli poinformowani, że decyzja Spółki jest efektem wielostopniowego procesu i ugoda zostanie podpisana, a pieniądze wypłacone w ciągu trzech miesięcy. Pełnomocnik powodów po upływie tego terminu próbował się dowiedzieć na temat losów ugody, ale był zwodzony co do przyczyn opóźnienia, a nawet sugerowano mu skierowanie sprawy na drogę sądową. Realizując wolę właścicieli w dniu 2 listopada 2015 r. pisemnie oświadczył o wycofaniu woli zawarcia ugody. Wobec dalszego braku reakcji w dniu 12 stycznia 2016 r. złożyli pozew do Sądu, domagając się łącznie zapłaty kwoty 141 955 zł. W dniu 23 marca 2016 r. pozwana wypłaciła na rachunek pełnomocnika powodów kwotę 98 217 zł, co poprzedziła podpisaniem ugody, bezpośrednio przed dokonaniem wypłaty. Koszt wykonania prac rozbiórkowych budynku mieszkalnego powodów wyniósł 49 903,69 zł netto, koszt wykonania prac rozbiórkowych budynku gospodarczego 21 711,17 zł netto, a koszt wykonania prac rozbiórkowych ogrodzenia na ich nieruchomości – 4 685,20 zł netto. W dniu 13 marca 2016 r. A. K. zmarła, a spadek po niej w udziałach po 1/2 części L. J. i J. K..

W oparciu o powyższe okoliczności Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo należy oddalić. Wskazał, że podstawę odpowiedzialności pozwanej stanowił art. 146 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. prawo geologiczne i górnicze (tekst jedn. Dz.U. 2016r., poz. 1131) i że była ona pomiędzy stronami bezsporna. Spór dotyczył natomiast skuteczności zawarcia ugody oraz rozstrzygnięcia, czy należne powodom odszkodowanie winno obejmować wartość podatku od towarów i usług. W odniesieniu do pierwszej kwestii stwierdził, że wobec przedłużającego się procesu decyzyjnego powodowie wycofali złożoną ofertę zawarcia ugody, co znajdowało uzasadnienie w treści art. 66 § 2 k.c. Tym samym decyzję o przyjęciu oferty i podpisanie ugody przez stronę pozwaną cztery miesiące po otrzymaniu pisma informującego o wycofaniu oferty przez powodów uznał za bezskuteczne.

Rozstrzygając spór co do wysokości należnego powodom odszkodowania uwzględnił, że zgodnie z art. 145 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. prawo geologiczne i górnicze granice odpowiedzialności pozwanej wyznacza art. 361 § 1 i 2 k.c. Problem sprowadzał się do oceny, czy w sytuacji gdy powodowie faktycznie wykonali prace rozbiórkowe w systemie gospodarczym koszty tych robót winny uwzględniać także składnik w postaci podatku od towarów i usług. Wskazując na cenotwórczy charakter podatku VAT, wynikający z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 ze zm.) oraz podmioty będące podatnikami w zakresie tego podatku, stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) uznał, że jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. cena stanowi wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący zobowiązany jest zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę, a w cenie tej uwzględnia się także podatek od towarów i usług, to miernikiem wysokości odszkodowania ustalonego według cen kosztów naprawy będzie tak określona cena naprawy pojazdu obejmująca podatek VAT (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, z. 6, poz. 74). Odnosząc te rozważania do niniejszej sprawy podkreślił, że powodowie wykonali prace systemem gospodarczym i w związku z tym nie byli w ogóle zobowiązani do zapłaty ceny. Tym samym nie podzielił argumentacji powodów, że wartość poniesionego przez nich nakładu pracy winna obejmować

także podatek od towarów i usług. Zgodził się natomiast z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2006 r., II CK 327/05, że doliczenie podatku VAT do prac wykonanych przez poszkodowanych systemem gospodarczym prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia uprawnionych do odszkodowania. Koszty robocizny, które ponieśli, nie były powiększone o ten podatek, zatem jego uzyskanie przy obliczaniu odszkodowania prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia, ponieważ kwota podatku ich nie obciążała. Ostatecznie należne powodom odszkodowanie obejmowało wyliczone w opinii biegłej koszty wykonania prac rozbiórkowych budynku mieszkalnego - 49 903,69 zł netto, koszty wykonania prac rozbiórkowych budynku gospodarczego - 21 711,17 zł netto i koszty wykonania prac rozbiórkowych ogrodzenia - 4 685,20 zł netto. Do kosztów tych doliczył wartość faktycznie poniesionych przez powodów kosztów związanych z zapłatą za usługi wykonania projektu budowlanego rozbiórki – 2 460 zł, prowadzenia nadzoru na robotami rozbiórkowymi – 615 zł, wykonania aktualizacji mapy geodezyjnej – 492 zł i wywozu odpadów po rozbiórce – 4 125 zł. Uwzględniają one wartość podatku VAT, który w tych przypadkach stanowił realny składnik cenotwórczy, poniesiony przez powodów jako nabywców usług od przedsiębiorców. Łącznie kwoty te składały się na sumę 84 367,06 zł. Żądanie przez powodów odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty było uzasadnione w świetle art. 481 k.c. ale jedynie za okres od daty ujętej w żądaniu do dnia 23 czerwca 2016 r., kiedy to pozwana zapłaciła powodom kwotę 98 217 zł. Wartość skapitalizowanych odsetek należnych za ten okres wynosi 5 600,59 zł. Zatem roszczenie powodów znajdowało usprawiedliwienie do łącznej kwoty 89 967,65 zł. Skoro pozwana zapłaciła im kwotę 98 217 zł i w tym zakresie postępowanie umorzono, zatem dalej idące roszczenie należało oddalić. Zaznaczył przy tym, że wartość należnego powodom odszkodowania ma charakter szacunkowy, zatem pozwana mogła skutecznie uwzględnić ją w wymiarze nieco większym, niż wynikałoby z wyników przeprowadzonego w niniejszym postępowaniu postępowania dowodowego.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania pomiędzy stronami znajdowało uzasadnienie w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 i art. 100 k.p.c., odwołujących się do zasady kosztów celowych i odpowiedzialności za wynik postępowania, uwzględniało także fakt dokonania zapłaty dochodzonej części kwoty w toku postępowania. O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) w związku z art. 100 k.p.c. i zasadą stosunkowego podziału kosztów.

Z apelacją od tego wyroku w części oddalającej żądanie co do kwoty 23 734,56zł wystąpili powodowie zarzucając naruszenie prawa materialnego, to jest art. 363 § 2 k.c. oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że odszkodowanie należne powodom z tytułu rozbiórki obiektów budowlanych nie powinno być powiększone o podatek VAT. Skarżący zarzucili również naruszenie prawa procesowego, a to: art. 98 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji przyjęcie, że w sytuacji, gdy powodów reprezentuje ten sam pełnomocnik do poniesione przez nich koszty obejmują jedno wynagrodzenie tego pełnomocnika, obliczone stosownie do łącznej wartości przedmiotu sporu; art. 233 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w części dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie kosztów składowania odpadów porzbiórkowych i w konsekwencji czego ustalenie odszkodowania w zaniżonej wysokości. W oparciu o te zarzuty powodowie domagali się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej dalszych kwot na rzecz:

1. L.J. – kwoty 5.933,64zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 30.487,86zł od dnia 25 kwietnia 2015r. do 23 marca 2016r.,

- od kwoty 5.993,64zł od dnia 24 marca 2016r.,

2. I. W. – kwoty 4.944,70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 25.406,55zł od dnia 25 kwietnia 2015r. do 23 marca 2016r.,

- od kwoty 4.944,70zł od dnia 24 marca 2016r.,

3. H. K. – kwoty 1.977,88zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 10.162,62zł od dnia 25 kwietnia 2015r. do 23 marca 2016r.,

- od kwoty 1.977,88zł od dnia 24 marca 2016r.,

4. M. R. kwoty 4.944,70zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie :

- od kwoty 25.406,55zł od dnia 25 kwietnia 2015r. do 23 marca 2016r.,

- od kwoty 4.944,70zł od dnia 24 marca 2016r.,

5. J. K. - kwoty 5.933,64zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 30.487,86zł od dnia 25 kwietnia 2015r. do 23 marca 2016r.,

- od kwoty 5.993,64zł od dnia 24 marca 2016r.,

Wnieśli także o zasądzenie na rzecz powodów L.J. i J. K. kwoty po 1.300zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwana domagała się oddalenia apelacji i zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne.

Po pierwsze, nie można podzielić zarzutu naruszenia art.328 § 2 k.p.c. W judykaturze powszechnie akceptowany jest pogląd, że o naruszeniu powołanego przepisu można mówić jedynie w takich wypadkach, gdy wadliwość uzasadnienia uniemożliwia prześledzenie toku myślowego sądu, który doprowadził do wydania rozstrzygnięcia określonej treści. W rozpoznawanej sprawie zarzut ten jest chybiony ponieważ pisemne motywy zaskarżonego wyroku są na tyle precyzyjne i jednoznaczne w swej treści, że nie pozostawiają wątpliwości z jakich przyczyn Sąd Okręgowy uznał, że kwota wypłacona powodom w toku postępowania wyczerpuje poniesioną przez nich szkodę.

Po wtóre, prawidłowe są również kwestionowane przez skarżących ustalenia odnoszące się do kosztów składowania odpadów porozbiórkowych, a wnioski ten nie pozostaje w sprzeczności z treścią opinii biegłej w części, w jakiej dotyczy ona tego zagadnienia. Opinia biegłej odpowiada na pytanie jakie kwoty powodowie musieliby wydatkować, gdyby zlecieli odpłatnie składowanie gruzu porozbiórkowego. W swej opinii biegła stwierdziła, że łączny koszt składowania odpadów porozbiórkowych, w tym papy i gruzu, wynosi 18.898,52zł netto, z czego 12.528,03zł to koszt składowania odpadów pochodzących z rozbiórki budynku mieszkalnego, 6.083,45zł – z budynku gospodarczego, a 287,04zł – z ogrodzenia. Powodowie przedstawili jedynie rachunek za wywóz i składowanie papy na kwotę 4.500zł, nie przedstawili natomiast żadnych dowodów świadczących o tym, że ponieśli koszty składowania pozostałych odpadów. Jest to o tyle istotne, że gdyby faktycznie koszty te zostały przez nich poniesione, dysponowałiby odpowiednimi dowodami, tak, jak w przypadku wywozu i składowania papy. Trudno bowiem przyjąć, że na ich odpłatne zlecenie gruz został wywieziony i złożony w wyznaczonym do tego miejscu, jednak uzyskanie rachunku na wykonane prace nie było możliwe. Powodowie nie wykazali również, że na terenie gminy, na której znajduje się nieruchomość, możliwe jest nieodpłatne składowanie odpadów porozbiórkowych. Ostatecznie należy przyjąć, że o ile prace rozbiórkowe zostały wykonane, a pochodzące z rozbiórki odpady usunięto z nieruchomości powodów, to nie zostało wykazane, że poza kosztami wywozu papy ponieśli oni jakiegokolwiek dalsze koszty, a tym samym by doznali szkody w większym rozmiarze niż wynikająca z przedłożonego rachunku. Z doświadczenia życiowego wiadomo przy tym, że niejednokrotnie pochodzący z rozbiórki gruz jest wykorzystywany ponownie, np. do utwardzenia szlaków komunikacyjnych, podjazdów, placów itp.

Uwzględniając przy wyliczeniu odszkodowania jedynie udokumentowane koszty składowania odpadów Sąd Okręgowy nie naruszył zatem art.233 § 1 k.p.c. ponieważ stanowisko Sądu oparte na realiach sprawy nie podważało,

mających znaczenie hipotetyczne, wniosków opinii biegłej. Poza tym należy wskazać, że żądając zasądzenia dalszego odszkodowania w wysokości 23.734,56zł powodowie pominęli okoliczność, że przy ustaleniu wysokości szkody Sąd Okręgowy uwzględnił już koszty wywozu i składowania papy. Uwzględnienie apelacji w tej części prowadziłoby do dwukrotnego uwzględnienia tej pozycji, a tym samym stanowiłoby źródło wzbogacenia powodów kosztem pozwanej.

Po trzecie, Sąd Okręgowy nie naruszył także przepisów prawa materialnego. Powołana w apelacji ustawa z dnia 9 maja 2014r. o informowaniu o cenach towarów i usług (tekst jedn. Dz.U. z 2017r., poz.1830) nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania. Jej przedmiotem jest bowiem – jak stanowi art.1 ustawy - sposób informowania o cenach oferowanych towarów i usług oraz skutki nieprzestrzegania jej uregulowań. Żądanie pozwu nie było natomiast związane ze sposobem ustalenia ceny towaru bądź usługi, które to zagadnienie jest powiązane z reżimem kontraktowym, lecz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę doznaną przez powodów na skutek deliktu popełnionego przez pozwaną. Nie można również podzielić argumentu, że poprzez zasądzenie odszkodowania z pominięciem podatku VAT od tej jego części, które odpowiada wartości robót wykonanych przez powodów systemem gospodarczym doszło do naruszenia art.363 § 2 k.c. Przepis ten reguluje wyłącznie problem daty, która powinna być miarodajna przy ustaleniu odszkodowania wyrażonego w pieniądzu. Przewiduje on jako zasadę, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Reguła ta nie została naruszona przez Sąd Okręgowy. Z całą pewnością powołane przez skarżących przepisy nie przemawiały za koniecznością uwzględnienia podatku VAT. Słusznie bowiem Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że w okolicznościach sprawy doliczenie tego podatku skutkowałoby wzbogaceniem powodów, a argumentację prawną przedstawioną na poparcie tego wniosku Sąd Apelacyjny aprobuje w całej rozciągłości.

Po czwarte, nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art.98 k.p.c. poprzez wadliwe ustalenie wysokości kosztów pomocy prawnej udzielonej powodom w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Współuczestnictwo powodów miało charakter materialny zwykły. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 3 października 2014r., V CZ 26/14 – skoro każdy z powodów dochodzi roszczeń odpowiednich do jego udziału we współwłasności, a czynności procesowych dokonuje na swoją tylko rzecz i ze skutkiem tylko dla siebie, to więzi między nimi nie mają cech współuczestnictwa jednolitego w rozumieniu art. 73 § 2 k.p.c. Powodów tych łączy więź charakterystyczna dla współuczestnictwa materialnego, u podstaw którego leży stosunek współwłasności, ale zwykłego (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.). Wygrywającym proces współuczestnikom, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c., reprezentowanym przez tego samego radcę prawnego, sąd przyznaje natomiast zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lipca 2011r., I UZ 15/11).

Mając na uwadze powyższe okoliczności na mocy art.385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powodów jako niezasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art.98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 i § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz.1800 ze zm.).

SSA Tomasz Pidzik SSA Jadwiga Galas SSA Aleksandra Janas